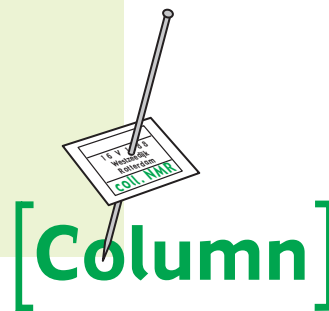

Monument voor de Mislukte Illusie

JELLE REUMER

De verleiding is groot om in deze column nog eens uitgebreid stil te staan bij de beroemdste Rotterdammer van 2007: Bokito. De eerst als zeer agressief bestemde gorilla, die een paar dagen later werd bevorderd tot het slachtoffer van een gestoorde mevrouw, en daarna gewoon een gorilla bleek die deed wat des gorilla's is. Of die mevrouw die eerst een zielig slachtoffer was, toen in de pers een verknipte apenstalkster werd en uiteindelijk een mevrouw bleek die gewoon deed wat des mevrouws is. Nee, dan het ware slachtoffer: diergaarde-directeur Ton Dorrestein, die als een speelbal tussen apen, mevrouwen, letselschadeadvocaten, apologen en journalisten werd heen en weer geslingerd. Ik hoop dat hij intussen weer aan slapen toekomt.

De verleiding is ook groot om eens flink uit te pakken tegen het college van Burgemeester & Wethouders van Groningen, die het in hun kortzichtige hoofd halen om zomaar het Natuurmuseum Groningen te sluiten. Maar gelukkig doet Arthur Decae dat al elders in dit Straatgrasnummer, dus daar hoeft ik weinig aan toe te voegen. Als de overheid al niet over het kwetsbare in de wereld waakt, wie doet het dan nog wel. Je kunt als overheid van alles doen om de dingen naar je hand te zetten: bezuinigen, inkrimpen, personeel ontslaan, nieuwe koers uitzetten, fuseren, noem maar op, maar één ding doe je niet: een museum opheffen. Pek en veren.

Dan maar die andere verleiding: de blunderput. 'Gereed mei 2007' staat er op de bouwboarden. We hebben het over een drie-laagse parkeergarage met aanpalende wateropvang, netjes weggewerkt onder het maaiveld van het Museumpark. We waren er best blij mee, want het bood meteen gelegenheid om dat verschrikkelijke voorste deel van het Museumpark anders in te richten. Die gruwelijke zwarte asfaltvlakte, die alleen geschikt was om bij een motregentje op te gaan zitten janken, maar die verder altijd desolaat lelijk lag te zijn. Het was een ontwerp van onze beroemdste architect: Rem Koolhaas, die zelf ook allang doorhad dat het niet werkte, maar wie er iets van zei werd door de stedenbouwers aangekeken alsof je op het punt stond een stanleymes in de Nachtwacht te zetten. De behoefte van het ErasmusMC aan parkeerplaatsen kon mooi worden verenigd met de onverwerkbare autostroom tijdens de piekuren bij de musea. Om het park niet aan te tasten moest alles onder de grond. Om de reputatie van Rotterdam als architectuurstad geen geweld aan te doen werd ingezet op de mooiste parkeergarage van Nederland: met daglicht uit lichtkokers, met prachtige kunst van beroemde kunstenaars op de wanden; je zou er werkelijk een uurtje extra voor willen betalen, alleen al om er maar te zijn. En dan ook nog een inrit in een gracht en een tunnel naar het ziekenhuis. En een waterberging.

Bouwen onder de grond is lastig en duur. Het kan prima wanneer je in Drente of Zwitserland wilt bouwen: je hoeft

dan alleen maar een gat in het zand of de rots te maken en je bent klaar. Maar in Rotterdam is geen zand en geen rots. Hier is blubber. Bagger. Natte prut. Een dikke stroop van veen en klei. Dat gedraagt zich niet als rots, maar als een bak vla. In een bak vla kun je geen gat graven, dat gat loopt steeds vol. Je moet dan een damwand zetten en gaan heien. Maar vla is een vloeistof, en vloeistoffen zijn niet samendrukbaar (kreeg ik in de 3e klas HBS). Wanneer je er een heipaal inslaat die 5 m³ vla verplaatst, moet die 5 m³ vla ergens anders heen. Wanneer je er dan tweeduizend inslaat moet er tienduizend kuub pudding ergens anders heen. Dan gaat het ziekenhuis schuiven, dan scheurt Arminius, dan kraken de omliggende huizen. Goh, zeg je dan, dat hadden we nou niet verwacht. En toen zat er ook nog vuiligheid. Die is er ooit ingestopt, vermoedelijk na het bombardement. Dat hadden we dus kunnen weten, of in elk geval kunnen opsporen met boringen, sonar, metaaldetectie of iets anders. Niet gedaan, en toen zat er toch vuiligheid. Goh, dat hadden we niet geweten.

En nu ligt die put er. Een meerkoet heeft er een nest gebouwd. Ongetwijfeld vestigen zich er de eerste watervlooiën, waterkevertjes, waterplantjes. Er zitten vast al kleine visjes in. En slakjes. Want zo gaat dat. En ergens onder het rustig kabbelende watervlak ligt een zak met geld. Twintig miljoen, weggegooid.

'Gereed mei 2007'. Dat halen we niet meer, maar mei 2009 nog wel. Hoop ik. Dan is de garage klaar, iedereen betaalt een euro meer per uur, dus na een paar jaar is die zak met geld weer teruggevonden. Van de 1%-regeling maken we op het dak van de garage een monument. Het Monument voor de Mislukte Illusie. Daar legt de nieuwe burgemeester in mei 2009 een krans voor de mislukking van het ondergrondse bouwen. En daarna kunnen er elke dag kransen worden gelegd of stiltes worden gehouden of theelichtjes worden gebrand voor alle andere mislukkingen van het leven. Een krans voor de Haagse tramtunnel. Een theelichtje-met-knuffel voor het premierschap van Wouter Bos, en één voor het ministerschap van Jan Marijnissen. Een stiltemoment voor de oorlog in Irak. En één voor het onderzoek naar de Nederlandse bijdrage daaraan. En we branden er een kaarsje voor het Natuurmuseum Groningen.[]

MEERKOET EN
MEERKOETENNEST IN DE
BLUNDERPUT.
[FOTO: KEES MOELIKER]

